

Vsa telesna in duševna sila je ležala skrušena pred Aničnimi nogami. Smešna malenkost je prevrgla vse in strašno zavrela v notranjosti. Bil je obup, ki je ukazoval. Z begom pred vsem strašnim in neznosnim se je hotel rešiti.

Anica mu ni utegnila klicati mater in Boga v zavest. Vzpel se je in se je zgrabil za prsi, nato je bruhnil kri in se zgrudil na posteljo...

Anica je blaznela v prebujene glasove, ki so prihajali s hodnikov in skozi stene...

59.

Anica je hotela poklicati zdravnika, Julijan ni pustil. Silno bled in miren je ležal med rjuhami, z očmi skoraj niti trenil ni. Anica ga je zrla z objokanimi očmi, kot bi hotela s pogledi izbrisati del svoje krivde.

»Odpri okno,« se je zdrznil iz molka v polglasno besedo.

Odprla je vrata na balkon, solnce je posijalo na stene, nad Rimom se je bočilo vedro nebo.

Julijan se je nasmehnil temu pozdravu. Vendar je modroval iz srca: »Rajši bi ležal v Ljubljani in gledal sneg na strehah. Doma je laže ležati.«

Anica ni rekla ničesar. Ko je sobarica naznanila Venceljev prihod, se je Anica zdrznila.

»Naj odide!«

Julijan ni preslišal besede, zganil se je: »Če je Vencelj, naj vstopi!«

Ta je vstopil in gledal, kot bi hotel vprašati, kaj je bilo in je izražal veselje v potezah okrog ust, da ni hujšega.

Julijan ga je videl. Bojazljivec! je sijalo iz njegovih oči. Česa si se bal, da nisi prišel sinoči. Pa je takoj spremenil pogled in mu je ponudil roko, kakor da ga je težko pričakoval.

Anici se je odvalil kamen od srca. Vendar se ji je zdela Julijanova brezbržnost nerazumljiva. Kakor da se skriva nekaj zahrbtnega za njo, se je bala.

»Naj me doktor preišče.« je dejal Julijan obrnjen proti Anici in hlinil skrajno hladnost v besedi, »če sem blizu smrti. Če nisem, gremo jutri na sprehod. Vi greste z nami, gospod doktor.«

Skoraj humor je bil v teh besedah. Vencelj se je branil. »Ne, jaz ne. Vidva pojdiva sama.«

»Tudi Vi,« je Julijan poostril besedo.

LOJZE DOLINAR: MOJZES.

Vencelj je preiskal bolnika. »Taki izbruhi krvi le redko povzročajo smrt. Vendar, če Vam je do tega, da si ohranite življenje kolikor mogoče dolgo, ostanite teden dni v postelji.«

»Do tega mi ni. Prej ko sklenem, bolje bo, kaj ne, Anica?«